

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 3910 van 22 november 2007
in de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 5 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. VERSTRAETE en van attaché B. DIERICKX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 december 2001 het Rijk binnen en diende op 21 december 2006 een asielaanvraag in. Op 21 augustus 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. De feiten worden als volgt weergegeven in de bestreden beslissing en worden niet door verzoeker betwist: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz en hebt u de Iraanse nationaliteit. U zou met uw ouders in Bushehr hebben gewoond. In 2001 zou u samen met uw ouders, X en X(O.V. X, naar België gevlucht zijn. Uw ouders dienden op 18 december 2001 een eerste asielaanvraag in, waarin door het Commissariaat-generaal op 30 augustus 2002 een beslissing tot weigering van*

erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen. Op 28 oktober 2002 nam de Vaste Beroepscommissie in beroep eveneens een weigeringsbeslissing. Op 20 februari 2004 werd het door uw ouders ingediende beroep tot nietigverklaring van deze beslissing door de Raad van State verworpen. Op 21 december 2006 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Uw vader zou in België deelnemen aan activiteiten van de MKO (volksmujaheddin) en uw ouders zouden zich bekeerd hebben tot het christendom. U, die ondertussen meerderjarig bent geworden, diende eveneens op 21 december 2006 een asielaanvraag in. U baseert uw aanvraag op uw bekering tot het christendom en uw deelname aan manifestaties van de MKO. U verklaarde in dit verband tevens dat u in Iran zult opgehangen worden indien u openlijk uitkomt voor uw geloofsovertuiging. U zou in België ook een keer geïnterviewd zijn omwille van uw deelname aan een manifestatie maar u weet niet meer door wie. Daarnaast haalde u aan dat u uw legerdienst niet in Iran wil vervullen. U vreest dat het er zeer autoritair aan toe zal gaan en u denkt men u zelfs zou verplichten om mensen te vermoorden. Ten slotte wees u op uw goede integratie (studies) in België. U bent in het bezit van uw identiteitsboekje en een studentenkaart van de Hogeschool West-Vlaanderen.”

Ten gronde.

1. Verzoeker voert als enig middel aan een schending van de motiveringsplicht aan meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, evenals een schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.
1. Verweerder stelt terecht *“dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.”*
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

2. In een eerste onderdeel steunt verzoeker zijn asielaanvraag op zijn oppositieactiviteiten in België tegen het Iraanse regime. Hij verklaart in België te hebben deelgenomen aan allerlei acties van verschillende groeperingen, meer bepaald de Iran REF, de NCRI en de MKO, en vreest hiervoor vervolgd te worden bij een terugkeer naar Iran. Verzoeker beweert achter de activiteiten van de MKO te staan en de belangrijkste principes van de MKO te kennen en deze zaken ook gezegd te hebben op het interview bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt ten slotte dat hij omwille van de politieke activiteiten van zijn vader niet naar Iran kan terugkeren.
1. Wat de politieke activiteiten van verzoekers vader betreft, deze werden onvoldoende geacht om aannemelijk te maken dat hij hiervoor in Iran enige vervolging zou dienen te vrezen noch ernstige schade zou kunnen leiden. Verzoeker persoonlijke politieke activiteiten zijn geenszins van aard om de bevindingen in de bestreden beslissing te betwifelen. Zo kunnen verzoekers antwoorden tijdens het CGVS-verhoor over de motieven om deel te nemen aan politieke acties niet overtuigen: Hij stelt tegen het regime te zijn en vindt het erg dat *"Iraanse jongeren niet kunnen doen wat ze willen"*. De basisideologie van de MKO kent hij niet. Zijn kennis zoals weergegeven in het verzoekschrift: *'godsdiens is apart van politiek, man is gelijk aan vrouw en geen koning, geen molah'* is algemeen en kan van elke in Europa opgegroeide niet-politiek actieve tiener verwacht worden. Verzoeker geeft in zijn verhoor op het CGVS zelf toe de strekking van de MKO niet te kennen.
 2. Uit informatie van het Commissariaat-generaal - die zowel terug te vinden is in het dossier van verzoeker als dit van zijn vader- blijkt dat een reëel risico bij een terugkeer naar Iran voor mensen die in het buitenland oppositieactivisten ontwikkelen alleen maar bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. Dit is noch voor verzoeker noch voor zijn vader het geval. Evenmin haalt verzoeker in zijn verzoekschrift elementen aan die de informatie van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Verzoeker kan aldus niet aannemelijk maken dat zijn politieke engagement oprecht is en van dien aard dat ze in de negatieve aandacht zou komen van de Iraanse autoriteiten of een bedreiging zou kunnen vormen voor het Iraanse regime.
 3. In een tweede onderdeel vreest verzoeker om als afvallige te worden beschouwd en te worden veroordeeld. Hij stelt dat hij zich actief bezig houdt met evangelisatie en richtte samen met zijn ouders een Iraanse protestantse kerk op. Verzoeker voegt een brief toe van priester Hossein Mavdashti en diverse nieuwsberichten uit Iran.
1. Verweerder verwijst naar de informatie bijgevoegd in het administratieve dossier waaruit blijkt dat *"de aandacht van de Iranese autoriteiten vooral gericht is tegen leiders van de zogenaamde nieuwe huiskerken en tegen vooraanstaande kerkleiders en figuren met een hoog profiel binnen de 'Assembly of God' kerk. Gewone moslims kunnen interesse tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht volgen zonder dat dit hen op negatieve aandacht van de autoriteiten brengt. Het feit dat verzoeker in België actief bezig zou zijn met evangelisatie maakt hem geenszins een vooraanstaand kerkleider."* De brief van priester Hossein Mardashty is een persoonlijke en dus subjectieve appreciatie van de schrijver en heeft geen objectieve bewijswaarde.
 2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het verschil niet kent tussen katholieken en protestanten en dat zijn wil tot bekering niet kan overtuigen daar hij nog steeds niet gedoopt is wegens, naar eigen zeggen, tijdsgebrek omwille van een druk schoolleven.

Hoe dan ook kan verzoekers hulp aan de lokale kerk in Kortrijk bezwaarlijk aanleiding geven tot godsdienstvervolging aangezien het feit dat hij niet gedoopt is, hij geen elementaire kennis heeft over de godsdienst en de informatie in de CEDOCA-nota.

4. In een derde onderdeel stelt verzoeker dat hij zijn legerdienst moet vervullen en hij vreest *“verplicht te worden onschuldige mensen te vermoorden”*.
1. De bestreden beslissing stelt in dit verband: *“ dat ondanks het feit dat het voor Iraniërs die in Iran verblijven sinds 21 maart 2001 niet langer mogelijk is om hun legerdienst af te kopen, deze mogelijkheid wel nog bestaat voor Iraniërs die zich -zoals u reeds geruime tijd in het buitenland bevinden. Daarenboven blijkt dat de autoriteiten wat betreft het afkopen van de legerdienst extra soepel zijn ten aanzien van personen die -eveneens zoals u- 18 jaar geworden zijn in het buitenland. De achtergrond van de aanvrager en/of de achtergrond van de ouders van de aanvrager heeft geen enkele invloed op de afkoopmogelijkheid van de legerdienst. “*
2. Verzoeker betwist deze informatie omdat hij uit *“eigen betrouwbare bron (o.a. van één vriend)”* hoorde dat *“het niet mogelijk is om de legerdienst af te kopen. Deze informatie geldt enkel voor iemand die teruggaat voor vakantie (langer dan 3 maanden; als je minder dan 3 maanden gaat, moet je hoedanook geen legerdienst vervullen).*
3. Deze loutere ongestaafde beweringen kunnen geenszins de geobjectiveerde gegevens uit de CEDOCA-nota weerleggen. Uit deze nota en de daarin aangehaalde bronnen blijkt dat Iran in het verleden steeds soepel was in deze kwestie. Verzoeker toont niet aan, ook op dit punt, een gerechtvaardigde vrees voor vervolging of ernstige schade te hebben.
5. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
 1. Verzoeker verzoekt de Raad *“In subsidiaire orde aan verzoeker de subsidiaire bescherming te willen verlenen.”*
 2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van zijn overheid waardoor zijn vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Hij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
 3. De andere middelen kunnen de Raad niet in een andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.